

A GYÖKNYELVÉSZET alapfogalmairól

Krizsa Katalin (copyright). Email: krizsa@inter.net.il

Elsőként a világon: Gyöknyelvészet. Ez az „összehasonlító gyöknyelvészet”, mint új nyelvészeti ágazatot megalapozó könyvem címe.

Hogyan lehet „elsőként a világon”, ha legalább 5000 éve ismert az *akkád*, 4000 éve a ma élő *héber*, utána a köztes *arám*, több, mint 2000 éve az arámból kifejlődött *arab*, és 150 éve (a hivatalosan el nem ismert) *magyar* és *finn* gyöknyelv?

Ezek közül a sémi nyelvek flektálók, de a magyar és a finn, továbbá Indiában a *szanszkrit* és *adravida* már RAGOZÓ nyelvek! Akkor mi közülük lehet a sémi nyelvekhez?

Válasz: Eredetileg az európai szubsztrátnyelv is flektált, de ezt a egyszótagúak megjelenése után már, miután ragozni kezdett, beszüntette. A ragozott szavak értelmét ugyanis már összezavarta volna a flektálás. Tehát a magánhangzó hajlítgatás megszűnése válaszvonalat jelent az említett nyelvek között.

Példák:

1. egyszótagúak flektálása, *magyar*: par(t), pár, pér(hal), pír, por, pör. A közös értelem: felosztás, porítás.

1a. kétszótagúak flektálására is van még, de kevés példa: farag, féreg, fireg-forog.

2. egyszótagúak flektálása, *héber*: am(nép), em(anya), im(vele), om(nemzet) – kár(mezőség), kir(fal), kor(hideg), kur(pókháló), itt a közös értelem: körkörös.

2a. kétszótagúak flektálása, héber: darág, dereg, dérag, darug, doreg. Közös értelem: fokozatos, lépcsőzetes – a magyarban direg-dörög.)

Megfigyelés: a fenti példákban mindig ugyanazokat a mássalhangzókat „pörgettük”:

vagy egyet: XM (az X bármilyen magánhangzó) –

vagy kettőt: PR, KR – vagy hármat: FRG, DRG.

Összefoglalom az eddigieket:

A ragozó és a sémi GYÖKNYELVEK között az a különbség, hogy a

ragozó nyelvek csak az 1 vagy 2 mássalhangzót tartalmazó szavakat flektálták – s csak a múltban – és ezek továbbképzett alakjai építik fel a hatalmas *szóbokrokat*.

Ezzel szemben a sémi nyelvek az 1-3 (kivételesen 4) mássalhangzót tartalmazó szavakat flektálják ma is, továbbképzés nincs (ragozás is alig) és ezekből építik fel a hatalmas **szóbokrokat**.

Az új tudományágat, az **összehasonlító gyöknyelvészetet** a ragozó gyöknyelvek beazonosításának és elismertetésének elodázhatatlan szüksége hozta létre.

Definíció: a **gyök** 1 vagy 2 mássalhangzót tartalmazó VÁZ (többet nem).

E vázaknak magánhangzókkal feltöltött, értelmes egységei a **gyökszavak**.

Kérdések... a nem nyelvészek is hozzászólhatnak, sőt elsősorban tőlük várom a segítséget: mi nem volt érthető, vagy mi vonható kétségbe a fentiekből?

A hangok és hangpárosok velünk született alapjelentései

Az Index, Összehasonlító gyöknyelvészet 339. Hozzászólásból idézek: 1. „Rengeteg véletlen találatot szül 2-3 betűs szavak összehasonlítását, ha belegondolsz, pusztán statisztikai alapon is mennyire így van.”

Válasz: E mondatban az a burkolt feltételezés rejlik, hogy a különböző nyelvek teljesen véletlenszerűen használták volna fel a hangokat a szavak képzésére, s emiatt lehetnek számtalan nyelvben azonos (azonos, vagy hasonló jelentésű) szavak is. Ez az indoeurópai (finnugor) nyelvészet kiindulópontja. Már ott tartanak, hogy szerintük akár több ezer is lehet. S ahol mégsem tűnik véletlenszerűen változónak a szavak hangalakja, azokat ez a „nyelvészet” rokonnyelveknek nevezi. Holott valamilyen szinten, minden nyelv rokona mindegyiknek, az egész világon. Ezt fogom megindokolni: A hallóképes állatok, pont úgy, mint az ember számára a természetben előforduló hanghatások az életben maradáshoz szükséges információkat jelentik. Ezek a hangzatok a legkülönbözőbb veszélyeken kívül a terepviszonyok, az élelemszerzés, párosodás, „fészkelés” lehetőségére, stb. utalnak és genetikusan beírt (velünk született) adattárat képviselnek. Szó sincs tehát arról, hogy a hangok és hangpárosok összevissza jelentenének bármit. Eddig a hallásról. Az ember azonban vissza is adja a hangokat: beszélni is képes. (A hangoskodásra képes állatok „beszédképességével” a gyöknyelvészet nem foglalkozik). Mivel pl. a drrr, mrrr, fff, t't't, k't, sss, szszsz, rrr, zzz, khhh, phhh, csss, stb. hangzatok genetikusan beírt jelentéseket hordoznak, annak a feltételezése, hogy az emberi beszéd (szavai) valaha is, bármely nyelvben függetlenedtek volna a genetikusan beírt jelentésektől, abszolút tudománytalan elképzelés. Konklúzió: az indoeurópai (finnugor) nyelvészet, egyéb dogmáitól függetlenül is, már pusztán emiatt: értéktelen, TUDOMÁNYTALAN.

Kérdések és kétségek...

Az utolsó Özönvíz előtt

Valóban volt özönvíz? Nemcsak egy, hanem egy tucat.

Azt a földtörténeti kort, amikor az emberszabású főemlősök (kb. 30 millió éve) megjelentek a Földön, oligocénnek nevezzük. A következő korszak a miocén (23-5 millió év),

ekkor általános volt a lehülés. A Kárpát-medencében és onnantól mélyen Belső-Ázsiáig tenger nyúlt el. Ezzel szemben a Földközi-tenger medencéje többször is kiszáradt, habár az Atlanti-óceán felől újra és újra feltöltötte a tenger. A Pannon tenger lassan körbezáródott, majd édesvízű Pannon-tóvá alakult át. Vulkánok és lepusztult őshegyek álltak ki belőle (10-5.4 millió év). Az emberszabású ősmajom ebben az időszakban vált előemberré.

A kárpát-medencei emberszabású leletek száma 200. Nincs a Földön még egy olyan hely, ahol 27 millió évre kiterjedő főemlős leletek volnának. A legvalószínűbb emberős a Rudapithecus, kora 18-10 millió év.

A legkorábbi, már előembernek számító leletet azonban, a „toumai”-t Afrikában, a Csád-tó partján találták. (Ez a tó is a Földközi-tenger maradványa.) A csaknem teljes koponyalelet 6-7 millió éves. A szerző szerint a kiszáradt Földközi-tenger medencéjén át érkezhettek a korai előember - Európából.

Egyértelműen igazolt, hogy az emberiség kialakulása egyközpontú volt. A vita csak azon lehet, hogy ez Afrikában történt-e vagy a Kárpát-medencében? A gyöknyelvészet szempontjából ennek még nincs jelentősége.

Annak azonban már van, hogy az egy helyen (akárhon) kialakult előemberi faj leszármazottai Euráziában és Afrikában is elterjedtek. Mivel Afrika még az újkorban is összeért az eurázsiai kontinenssel, a két geográfiai (európai és afrikai) alfaj a Közel-Kelet térségében találkozott és legkevesebb 1 millió év óta több hullámban keveredett vissza.

A pleisztocénben (2.6 millió évtől 12.000 évvel ezelőttig) három nagy és több kisebb jégkorszak volt - s közöttük interglacionálisok (felmelegedési időszakok). Az előemberi koponyák felszínén már 2 millió éve látható a beszédképesség bizonyítéka, a Broca terület. A gége azonban még sokáig nem volt alkalmas a mai értelemben vett, artikulált beszédre.

S ENNEK már a gyöknyelvészet szempontjából is van jelentősége. Az európai ősember „rossz gégeje” ugyanis még nem tudta kiejteni a zöngés mássalhangzókat s a magánhangzókat (amelyek mind zöngések) is csak tompán és elkapottan volt képes. Torlódó, puffogó mássalhangzókkal, orrhangokkal: P, H, K, N, M, S és „hangsúlytalan” likvidákkal: J, L – beszélt. Bizonyíték mindezekre, hogy a pusztán zöngétlen mássalhangzók használata a mai napig jellemző a finnre, s hogy a mássalhangzó torlódások a szláv nyelvekre.(*?)

A jégkorszakokban az európai populáció délebbre vándorolt. Az artikulált beszéd képességét a „jó”, a lejjebb szállt gégejű afrikaiak hozták fel és örökítették át. Ezzel az európai alfaj is képesé vált a magánhangzók korlátlan használatára, elnyújtására, differenciálására.

Elérkezett az utolsó jégkorszak. Ekkor már olyan nagyvadász közösségek is voltak, amelyek nem vándoroltak többé délre, sőt éppenhogy a nagyvadak nyomába eredtek, még északabbra.

A Kárpát-medencei populáció azonban ekkor is délebbre húzódott. Igaz, ekkor már nem mind, ottmaradók is voltak. Mivel a Kárpát-medence hegykoszorúja volt a jéghatár, azon belül már akkor is fennmaradhatott az ember, ha nem volt "eszximo".

A kárpátember odalent délen, az afro-sémi nyelvekből vette át az új, B és F hangot. S a „jó gége” birtokában lassan már Európában is kialakultak a zöngétlen mássalhangzók zöngés párjai is, ebben a sorrendben:

a T-hez a D, majd a T-hez az S/Sz is – a H/K-hoz a G

s legvégül, valószínűleg Mezopotámia térségében az S/Sz zöngés párosa a Zs/Z.

Az új mássalhangzók tehát csak a legészakibb területekre, pl. a finnekhez, nem jutottak fel. Megjegyzés: a D ugyan feljutott, de így is elárulja magát, mert szókezdő, vagyis gyökkezdő azóta sem lehet.

Az utolsó Özönvíz emlékeről (kb. 11.000 év), a térség 3000 évvel későbbi felszáradása után már olvashatunk is a környező nagy kultúrák mondáiból. Hogy ez az „Özönvíz” szintén egy újabb, az utolsó tengerbetörés volt, és nem csak "esőzés", azt tovább valószínűsíti, hogy a Boszporusznál is betört a tenger. A már édesvízű Fekete-tavat ismét tengerré változtatta - s a környéket áthatolhatatlan mocsárvidékké.

Mezopotámia mindenestől a tenger kilométeres iszapja alá került. A katasztrófának csak a Kaukázus vidékén maradhettek túlélői. Az afrikai felvándorlás nem szűnt meg, de Európa felé sem visszajutni, sem terjeszkedni nem lehetett. Most már Ázsia is sűrűbben benépesült.

A prehisztorikus kultúra egymással közlekedő kettős centrumai: a Kárpát-medence és a Közel-Kelet több ezer évre kettészakadt. Mezopotámiában és környékén megjelent az agyagtáblás írás.

Amikor Mezopotámia már nagyrészt felszáradt, a környékről érkező népek telepítették be ismét. Ez a korszak a sumérokkal kezdődött, de már ők is kevert népség lehettek. Ezután különböző eredetű és kultúrájú népek érkeztek, hódítottak és harcoltak egymással.

Az európai rovásírás jelei is átvészelték valahol a katasztrófát, de nyilván nem értették már... a nagyon hasonló föníciai (óhéber) írásjelek már eltérő hangokat jelölnek.

Hogyan maradt ki, mind a mai napig, a tudomány a nyelvészetből?

Wikipedia: ...feltárások zajlanak az ősi Japán területén, ahol a legkorábbi ismert fazekasság alakult ki az i.e. 10. évezredben. A fazekasság a cserép törékenysége miatt letelepedett életformát kívánt. Tehát a *Jomon* kultúra tagjai lehettek az elsők, akik letelepedett formában éltek. Először barlangokban, majd földbe ásott házakban laktak, gazdag háztartási hulladékot hagyva maguk után. Jól képzett vadászok és halászok voltak, kőeszközöket, csapdákat, íjakat használtak, s már földművelést is folytattak. Ez kb. 2000 évvel előzi meg a közel-keleti kultúrát.

A múlt században úgy képzelték el, hogy az emberi civilizációt a mezopotámiai városállamok korától kell számítani. A nyelvészet múlt században kezdett kifejlődni a tudománytalan, a teljesen elavult német nyelvészet alapján. Azóta is csak a neve változott indogermánról indoeurópaire – fejlődés helyett pedig kétszer is nagyot lépett hátrafelé.

Mivel a sokezer sumér agyagtáblát a mai napig sem tudták rendesen megfejteni, Mezopotámia hatalmas könyvtárai ellenére a sumért nem tudják rokonítani semmilyen nyelvvel. Az akkád,

majd a héber nyelvű hatalmas könyvtárak anyagát pedig már következetesen és makacsul negligálják – semmilyen vonatkozásban nem tekintik összehasonlítási alapnak a nyelvészetben.

Nemzedékek óta azt tanítják, hogy a modern civilizáció alapját a görög és latin kultúra teremtette meg. Nem igaz.

A mezőgazdaság, a városállamok adminisztrációja, a jogrendszer, gazdaság, kereskedelem, matematika, földrajzi és csillagászati ismeretek, filozófia, irodalom, tehát a civilizált életforma minden összetevője a mezopotámiai és az Indus-völgyi kultúrák terméke. A görögök mindezt csak a szomszédból vették át, nemegyszer leromlott formában.

S a latinok? Azok a görögöktől, a leigázott zsidó kultúrából, de legfőképp a szintén magaskultúrájú etruszkoktól vették át, akikre rátelepedtek. A latinok egész története, még a nyelvük is nagyon homályos dolog. Kik voltak egyáltalán és honnan jöttek? És mikor? Mit értünk azalatt, hogy a latin irodalmi nyelv nem is volt a latinok általánosan beszélt nyelve? S tulajdonképpen mi történt a Római Birodalom (germán törzsek általi) szétzúzása után?

Hogyan történhetett mindez, csak nem szándékos a csalás? De bizony az. Éspedig nem a Habsburgoktól, nemcsak a múlt századi kezdetleges német nyelvészetektől kezdve. A magyar gyöknyelvet sem csak Budenzék és a Magyar Tud. Akadémia ignorálta és tagadja a mai napig. A **nagy csalás** már 2000 éves és azóta tartja magát. A zsidókat a Római Birodalom gyarmatosította, majd a maradék önállóságukat is elpusztítva, szétszórta őket a világ minden tájára. A héber utódnyelve az arám volt, ami még „majdnem héber”. Az arámból fejlődött ki az arab, amely az ókorban és a középkorban szintén a tudományok nyelve volt. Az arab terjeszkedést azonban (Dél-Európában) szintén visszaszorították s ezzel az arab kultúra jelentősége is háttérbe szorult.

A mai nyelvészet a héberrel együtt az arab gyöknyelvet is levegőnek tekinti – semmilyen nyelvészeti kutatásba nem vonja be. Ha bevonná, az indoeurópai nyelvészet, amelynek minden dogmája tudománytalan, úgy omlana össze, mint egy kártyavár. Ezért a Közel-Keletet – nem hittem a szememnek – mégcsak fel sem tüntetik Eurázsia **nyelvészeti térképein**.

S hogyan folytatódhat a **nagy csalás** mind a mai napig? Érdek mindig van, az biztos. Tehát manapság ez kinek az érdeke? Elsősorban az angol és másodsorban a spanyol gyarmatosító – manapság már az egész világon kultúrgyarmatosító – világnyelveké.

1970 óta már Magyarországon is a szerencsétlen angol szórend szerint tanítják a kötetlen szórendű „szabad madár” magyar nyelvet! Aminek gyöknyelvi sajátosságait már 150 éve eltagadták és mostanára a gyökfogalmat is kiirtották a „tudományos” nyelvészetből. Mintha nem lennének a világon ma is élő, százmillió lélekszámú gyöknyelvek... hiszen még a kínai is az! Hogy lehet ezt megtűrni? Nemsokára a kínaiak fognak nevetni az Európa kellős közepén ücsörgő kis magyar nyelven, amely 2 000 éven át sem tudta kivívni magának a jogait és elismertetni azt, hogy a kárpátnyelv volt Eurázsia (benne a kínainak is) az ősnyelve.

A FINN-MAGYAR nyelvrokonság a gyöknyelvészet szerint is létezik, de nem a legközelebbi, hanem a legtávolabbi. Ennyit sikerült – szándéka ellenére – bebizonyítani a finnugor nyelvészetnek:-).

Indokolás: minden olyan nyelvnek (mint a finn), amelyből az afro-sémi B és F hangon kívül a C(=TSz), G, Sz, Z hangok is hiányoznak, a **létező legtávolabbi** a rokonsága Eurázsia nyelveivel.

S a holt nyelvekre – mint amilyen a sumér – ugyanez vonatkozik. A magyar nyelv rokonsági foka a sumérral közelebbi ugyan, de a prioritás (az elsőség megállapítása) bizonytalan. Azért bizonytalan, mert a sumér még olyan primitív szinten sincs megfejtve, hogy a teljes mássalhangzó készletét sikerült volna beazonosítani.

Megjegyzés: A mássalhangzó állomány alatt a gyöknyelvészet az alpmássalhangzók összességét érti. A magyar nyelv vonatkozásában tehát nem tekinti külön mássalhangzónak a Cs(=TS), GY(=Di/j vagy Gi/j), Ly(=Li/j), Ty(=Ti/j) összetett hangzatokat. Nem tekinti magyar mássalhangzónak a garantáltan idegen szavakkal beérkező Ch, Q, X, Y hangokat sem. Megkülönbözteti viszont a B/V változó hang V-jét az O/U/W triász W-jétől. Amelyet, sajnos, sem a magyar írásban nem jelölnek külön betűvel, sem a sumérnál nem jöttek rá, hogy szükséges volna megkülönböztetni őket.

A világ nyelvészetét ma uraló nyelvrokonság dogmarendszerben a legfontosabb érv az. ú.n. hangváltozások "törvénye".

Ezek azonban a latin/újlatin nyelveken kívül (koruk mindössze 2000 év!) csak a keltára és a gótra érvényesek (mindkettő germán-előd). És még ezen a körön belül is csak többé-kevésbé érvényesek.

Mégis rá lett erőltetve ez a helyi és újkori jelenség a világ összes nyelveinek összehasonlítási **módszertanára**, mint elemi követelmény.

A gyöknyelvész véleménye az, hogy a nyugati indoeurópai nyelvek rokonsága mindössze annak köszönhető, hogy ezek a törzsek *északról-délre és vissza (s nemcsak egyszer) - az óramutató járásával egyezően körbejárva Európát - a saját népeik fejetetejére telepedtek vissza.* Tehát **ugyanannak a nyelvnek régebbi szavait újították fel rokonhangokkal.** Hogyan?

Útközben felszedték az ősi hangoknak (pl. a T-nek) Európában megjelent rokonhangjait (S/Sz és D). A kétféle K-nak és a háromféle H-nak is a legújabb, G változatát. Pl. a finnugor nyelvészet szerint a finn K a magyarban H-ra változott – volna. Melyik K és melyik H? Ilyesmiről egy szót sem ejtenek. Valszeg nem is tudnak róla, ami a gyöknyelvészetben nyilvánvaló, hogy 2+3, tehát ötféle van belőlük.

Délvidéken az ősi P-nek az afro-sémi B és F rokonhangját, s a szintén déli Z//Zs-t is felszedték a körbejárók, stb. Elbonyolódtak az afro-sémi PREFIXUMOKTÓL, ami aztán végképp pidginizálta az ősi, európai szubsztrátnyelvüket:-).

Szóval... a latin / spanyol / francia, szerintem csak a körbejárt kelta / gót nyelvek – de már afro-sémi jellegzetességekkel fűszerezve.

Az angol ugyan ma is többet őriz a kelta/gótból... talán, mert az ősei nem álltak meg hosszasan "latinkodni" a délvidéken.

Az indogermán / indoeurópai szolgálai másolata, a finnugor nyelvészet pedig – minta érték nélkül. INDIA sem volt nekik a történetükben soha – kelet felé max. Anatóliáig jutottak el.

Az indiai nyelvi kapcsolatok már a ragozó kárpátnyelv 12.000 éve történt szétterjedésének következménye. (Mint a jenyiszei és az indián na-dene nemrég felderített párhuzamai:-).